

CSONTOS MÁRTA

Ady Endre naplójából

a „Rettegek az élettől” nyomán

Hiába ragadnak szent mámor-hattyúk
Boldog, nagy Vizen,
Szárnyaim nem nőttek ki, csak szememmel
célzom meg az Eget.
Saját repülésem elárvereztem, nem tudok
fénybe nyúló torony lenni,
törpévé zsugorodtak alattam a hegyek.
Lelkemben sekély vízzel telítettek
az emlékhelyek, – a szűk járatokban
kapaszkodni nem tudok,
a gyönyör táncában csak a Jó Csönd-herceg
figyeli lépéseimet.
Vágyakozni félek. A Teljesülés
Jön és meggyaláz.
Kiégett gyönyörökben kavarnak a színek
és az álmok, s én ott botorkálok, mint
a Halál rokona, szimbiózisban él bennem
a kreatív Nagyúr és a csókos ifjúság,
de nincs alkalom a találkozáshoz,
pörget a romlás ereje.

Tüzes szekerem egyre távolodik, sírásom
is alig hallik a nagy Élet-fa alatt.
A mélypontról nem tudok a csúcsra lépni,
vaspánt szorítja nyakamat.
Csak a teremtés könyvéből kivágott
másolat vagyok.
Édeni térképről lelépett vándor körvonala.
Magamtól várok feloldozást a szenvedély
izzó oltárán, szent kötözködés minden szavam.
Nyugalom sem kell, hisz vágdat utána
Egy vad mén: a Láz.
Csak körözök a sötétség szélén, s a bizonytalan
éjszakai megérkezés rémületében nem tudom
átszűrni a levegőt, megtisztítani a tengereket.

CSONTOS MÁRTA (1951, Győr) költő, műfordító, esszéíró, gimnáziumi tanár. A Szegedi Írók Társaságának tagja. Legutóbbi kötetei: *Szerzők, műzsák, szenvedélyek* (esszé, *Accordia – Littera Nova* közös kiadása, 2011); *Egografia 3* (aforizmák, *Littera Nova*, 2012), *A Sehöl szélén* (*Littera Nova*, 2014).

*Az idő zuhanórepülés.
Ott maradok pulzáló foltként érzéseim
árnyékán, vad kacagásom nem talál magának
búvóhelyet, – mérhető magasságba simul
a Végzet s ott állunk; Ő meg Én.*

*Árnyéket ölel a homály falakra tapadó réműlete.
Jaj, rettegek élni.
Hová posztoljam ki a békés eltávozás üzenetét?
Hol nézik meg ezt a szent komédiát?*